KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Ekim 2005 * Sayı 9 * Fiyatı 500.000 TL

Emekçilerin kölelik fermanı meclis gündemine getirilmek üzere...

Kölelik fermanını çöpe atmak için emekçi seferberliğine!

Kamu emekçilerini kölelik koşullarına mahkum edecek olan yeni "Kamu Personeli Kanunu Tasarısı" meclis gündemine getirilmek üzere gün sayıyor. AKP hükümeti, yıl sonuna kadar bu kanunu meclisten geçireceğini açıkladı. Bilindiği üzere bu tasarı kamu hizmet sektörlerinde "reform" yapma iddiasıyla gündeme getirilen bu tasarı kapsamlı bir yasa paketinin içerisinde bulunmaktaydı. Bu yasa paketi içerisinde yeralan kamu Yönetimi Temel Kanunu ve Belediyeler Kanunu daha önce meclisten geçirilmiş, fakat daha sonraki süreçte kısmen geri çekilmişti. Ancak bu yasa paketi, hem devletin GATS denilen uluslararası anlaşmayla altına imza koyduğu bir taahhüt, hem de İMF'nin buyruğu olduğu için büyük bir ısrarla yeniden gündeme getirilmektedir.

Çıkarılması için artık gün sayılan Kamu Personel Kanunu Tasarısı'nın bir yasa paketinin parçası olduğunu söyledik. Doğal olarak bu pakette yeralan diğer yasalara ilişkin de kısaca bazı açıklamalar da bulunalım. Zira ancak böyle yaptığımızda yüzyüze bulunduğumuz saldırının kapsamı yeterince anlaşılmış olur.

Kamu Personel Kanunu Tasarısı kapsamlı bir özelleştirme saldırısının parçasıdır!

Kamu Yönetimi Temel Kanunu, adı üzerinde kamu yönetimini yeniden yapılandırmayı hedeflemektedir. Yeniden yapılandırma, devletin yük saydığı ve sosyal devlet olma niteliğine aykırı gördüğü kamu hizmet alanlarının belediyelere ve il özel idarelerine devrini içermektedir. Kanuna göre İçişleri, Dışişleri, Maliye gibi bakanlıklar dışındaki diğer tüm bakanlıklara bağlı kurumlar (bunların tümü kamu hizmeti üreten kurumlardır) bu biçimde devlete bağlı olmaktan çıkarılacaktır. Bunun içerisine eğitim, sağlık gibi kamu hizmetleri dahildir. Böylelikle devlet vergi toplayan ve jandarmalık yapan çıplak bir zor aygıtı haline gelecektir. Kanunda bu uygulamanın amacı da, kamu hizmet kurumlarının piyasa koşullarına bağlı çalışan ve aynı işi yapan özel şirketlerle eşit rekabet koşullarına ulaştırılması biçiminde açıklanmaktadır.

Özcesi kamu hizmeti üreten kurumlar birer ticari işletme haline getirilmektedirler. Bu yasayı tamamlayan Belediyeler Kanunu ise kamu hizmet kurumlarının belediyelere devrine uygun bir yasal dayanak hazırlamakta, ayrıca bu kurumların ticari birer işletme olarak çalıştırılması güvence altına alınmaktadır. Bu yasanın en önemli ayaklarından biri ise, belediyelere bağlı olarak çalışanların ana çalışma statüsünün sözleşmelilik olarak belirlenmesidir. Böylelikle, bu yasaya dayanarak belediyelere devredilen kamu hizmet

kurumlarında çalışılan yüzbinlerce emekçinin bir çırpıda sözleşmeli statüye geçirilmesinin önü açılmaktadır.

Kamu Personel Kanunu Tasarısı, işte bu iki yasanın hedefleriyle tam bir uyum içerisindedir. Kamu hizmet kurumlarının ticari birer işletme haline getirilmesi ve piyasadaki özel rakipleriyle eşit rekabet koşullarına ulaştırılması, doğal olarak çalışanların da bu piyasanın şartlarına terkedilmesi, yani daha fazla kâr ilkesi doğrultusunda azami ölçüde sömürülmelerini gerektirmektedir. İşte Kamu Personel Kanunu Tasarısı ile amaçlanan özünde budur. Bu yasayla kamu emekçileri başta iş güvencesi olmak üzere tüm kazanılmış haklarını kaybedecek, bugün milyonlarca insanın çalıştığı koşullara, yani kölelik koşullarına mahkum edilecektir. Şimdi bu iddiamızı ilgili Kanun Taslağı'na dayanarak kanıtlayalım.

İşte emekçinin kölelik fermanı

657 sayılı "Devlet Memurları Yasası"nın yerine çıkarılacak bu yeni Kanun Taslağı'nda temel önemde ilk yenilik, memurlarla birlikte sözleşmeli ve geçici personeli kapsayacak olmasıdır. Taslağın 3. maddesinde bu statüler tanımlanmaktadır. Buna göre memur tanımı, "bu kanun kapsamındaki kurumların genel idare esaslarına göre yürütmekle yükümlü oldukları kamu hizmetlerinin gerektirdiği asli ve sürekli görevleri kamu gücünü kullanarak yerine getirenler ve bu kurumlarda genel politika ve strateji tespiti ile planlama işlerinde görevli ve yetkili olanları" kapsamaktadır. Açıktır ki, memur statüsü içerisine sadece, Kamu Yönetim Kanunu Tasarısı'nda gösterilen kamu gücünü kullanan kolluk kuvvetleri yanısıra yönetici düzeyde çalışanları kapsamaktadır. Taslakta yeralan sözleşmeli personel tanımı; "Bu kanun kapsamındaki kurumlarda, memurlarca yerine getirilmesi gerekmeyen hizmetlerin ifası amacıyla, bu Kanunda belirtilen esaslar çerçevesinde sözleşme ile tam zamanlı veya günün belirli saatlerinde veya haftanın ya da ayın belirli gün veya saatlerinde kısmi zamanlı (yani part-time) olarak çalıştırılan ve işçi sayılmayan personeli" kapsamaktadır. Dikkat edilirse "memurlarca yerine getirilmesi gerekmeyen hizmetler" ifadesi sözleşmeli personel çalıştırmanın önünde herhangi bir sınırın bulunmadığını anlatmaktadır. Memur tanımı çerçevesinde söylediklerimizle bu ifadeyi birleştirdiğimizde devletin jandarmalık ve vergi işlevini yerine getirenler dışında geriye kalanların sözleşmeli çalıştırılacağı sonucu çıkmaktadır.

Ancak bu kadarıyla da yetinilmemektedir. Kanun taslağının 5. madde, *"Sözleşmeli personel istihdamını gerektiren hizmetlerden mevcut personel eliyle yürütülmesi mümkün olmayan, belirli bir sürede sona ermesi öngörülen ve personel istihdamına ilişkin koşul ve kurallar çerçevesinde temin edilemeyen nitelikli ve özel hizmetler, hizmet satın alınması yoluyla da gördürülebilir."* denilmektedir.

Bu maddeyle taşeronlaştırma ve kamu hizmetlerinin özel şirketlere devrinin yolu açılmaktadır. Elbette bugün de birçok hizmet taşeronlar eliyle yapılmaya başlanmıştır, ama bunlar genelde okullarda olduğu gibi temizlik vb. hizmet birimlerini kapsamaktaydı. Aktardığımız ifadeden görüleceği üzere yeni yasada bu uygulama ana hizmet birimlerini kapsayacak biçimde genişletilmektedir. Örneğin bazı okullar, bazı sağlık birimleri vb. hizmet alanları özel şirketlere devredilecektir. Tıpkı 10 bin öğrencinin özel okullarda okutulma kararında olduğu gibi.

Şimdi de sözleşmeli personelin çalışma koşullarına ve haklarına bakalım. Yasaya göre sözleşmeli personelin ücretlerinin belirlenmesinde kıstas olarak "performans değerlendirilmesi" alınmaktadır. "Performans değerlendirilmesi" tanımı bu yasanın aslında ruhunu oluşturmaktadır. Ücretin belirlenmesinde olduğu gibi "yeterliliğin tespitinde, ilerleme ve yükselmelerde, hizmetle ilişiğin kesilmesinde başlıca dayanaktır". Yani çalışan sürekli izlenecek, verimliliği ölçülecek (bu arada verimliliğin kıstası çok çalışma, az zamanda çok iş çıkarma vb. uygulamalarla kâr hedefine bağlı olarak ölçü değişecektir) ve belirlenecek performans ölçütlerine göre çalışıp çalışmadığı tespit edilerek kaderi belirlenecektir. Yasanın daha birçok maddesinde benzer ifadeler bulunmakta ve hepsi de sözleşmeli çalışmanın hiçbir güvenceye sahip olmadan, her an işini kaybetme tehdidi altında kölece çalışma olduğunu göstermektedir.

Yasa ayrıca sendikal hak ve özgürlüklerin önüne katı engeller koyarak kölece çalışma koşullarını güvencelemektedir. Yasaya göre grev yasak, hizmet üretimini aksatmak yasak, hatta toplu eylemlerde bulunmak dahi yasak. (Madde 27, 28) Demek oluyor ki

yasayla birlikte kamu emekçileri tam anlamıyla kölelik koşullarına mahkum edilmektedir. Zaten işgüvencesinin ortadan kaldırılması demek kafasını kaldıranın biçilmesi anlamına gelecek, performans notu düşecek ve sözleşmesi yenilenmeyerek kapı dışarı edilecektir.

Yasa taslağına ilişkin daha söylenecek çok şey var, fakat bu kadarı dahi sanırız onun ne denli kapsamlı bir köleleştirme saldırısı olduğunu anlatmaya yetiyor. Bununla birlikte biz yine de son olarak yasa geçtikten hemen sonra yapılacakları açıklayan "geçici maddeler" bölümünden bazılarını burada açıklamayı özellikle gerekli buluyoruz.

Geçici 1. maddeye göre; "Bu kanunun yürürlüğe girdiği tarihte bu kanuna tabi kurumlarda ilgili mevzuat hükümlerine göre hangi statüde olursa olsun istihdam edilen ve ünvanları, ekli (1) sayılı listede belirtilenler, bu kanunun yürürlüğe girdiği tarihte bulunduğu unvanları dikkate alınarak, kadro ve pozisyonlara ilişkin kanun hükümlerine göre ihdas edilmiş olan memur kadrolarına atanmış sayılır. Bu kanun yürürlüğe girdiği tarihte bu kanuna tabi kurumlarda ilgili mevzuat hükümlerine göre hangi statüde olursa olsun istihdam edilen ve unvanları ekli (2) sayılı listede belirtilenlerden;

a) Memur olarak çalışmakta olup da bu statüde kalmak isteyenler kadrolarında bırakılır ve bu kadrolar herhangi bir nedenle boşaldığında başka bir işleme gerek kalmaksızın iptal edilmiş sayılır. (...)

1 ve 2 nolu listeler yukarıda belirttiğimiz gibi kolluk kurumları ile bunların dışındaki hizmet alanları arasındaki ayrımı anlatmaktadır. Buna göre 2 nolu listede bulunan yaklaşık 1 milyon kamu emekçisine, memur statüsünde çalışmayı tercih edip etmedikleri sorulacak. Ancak devamında dikkat edilirse kadroları boşaldığında (ki yasa bunu getiriyor) isteklerine bakılmaksızın sözleşmeli statüye geçirileceklerini söylüyor. Açıkçası, zoraki sözleşmeliliğe geçirme uygulamasına kılıf da hazırlanmış bulunmaktadır. Kamu emekçilerine sözleşmeli personel olarak çalışmak dışında başka bir yol bırakılmamaktadır.

Çaresiz değiliz, kölelik fermanını yırtabiliriz!

Evet arkadaşlar, kısaca da olsa bu yeni yasanın emekçiler açısından nasıl bir kölelik fermanı olduğunu açıklamış olduk. Belirtelim ki, bundan sonra önemli olan bu kölelik fermanını bilmek ve öğrenmek değil ona karşı nasıl bir tutum alacağımızdır. İki tercihimiz bulunuyor. Ya bu kölelik fermanına boyun eğecek, böylelikle aslında boyunlarımızı giyotine uzatmış olacağız, ya da bu kölelik fermanını yırtacağız!

Elbette bu denli kapsamlı bir saldırıya boyun eğmeyeceğimize göre geriye ikinci seçenek kalmaktadır. Ancak birçok emekçi kölelik fermanını yırtma mücadelesini imkansız olarak görecek ve sonuçta çaresizce ilk seçeneğe dönecektir. Öyle ya kölelik fermanını yırtmak hepimizin bildiği üzere örgütlü bir mücadeleyle mümkündür, ama malum sendikal örgütlülüklerimiz bugün tam bir dağınıklık hali içerisindedir ve sendika yönetimleri hükümetle masa başı oyunlarıyla zaman tüketmektedirler. Ayrıca anlaşıldığı kadarıyla hükümet, sendika yönetimleriyle bu yasa ile gaspedilecek işgüvencemiz karşılığında grev ve toplu sözleşmenin verilmesi biçiminde bir al gülüm-ver gülüm oyunu oynamaktadır. Hükümet ve onun önceli olan hükümetlerin daha önce sık sık tekrarladıkları, "hem işgüvencesi hem de grev ve toplu sözleşme hakkı birarada olmaz" diyerek formülünü verdikleri bu oyuna dikkat edelim.

Diğer taraftan mevcut sendikaların yasa karşısındaki pratiklerine baktığımızda Kamu-Sen ve Memur-Sen tam manasıyla üç maymunları oynamaktadır. Bugün yasaya karşı bir mücadele programı hazırlama gayretinde olan ve bilgilendirme-işyeri toplantıları vb. gibi çalışmalarla harekete geçmiş görünen KESK farklı bir duruş sergilemektedir. Fakat şu gerçeğin bilincinde olmak zorundayız: İMF'nin buyruğu ve sermaye düzeninin yaşamsal bir ihtiyacı olarak görülen bu saldırı yasası ancak ve ancak sonuç alıcı bir eylem tarzıyla püskürtülebilir. İşte bu, diğer sendikalardan farklı bir yerde duran KESK'in başaramadığı ve ulaşamadığı mücadele düzeyidir. Protestocu eylem biçimleriyle yetinmenin hiçbir inandırıcılığı ve zorlayıcılığı yoktur.

Bize gerekli olan kölelik fermanını yırtacak bir mücadele düzeyine ulaşmaktır; böylesi bir mücadele düzeyi sonuç alıncaya kadar hizmet üretiminden gelen gücü kullanmaktır. Dünyanın birçok ülkesinde benzer saldırı yasaları karşısında mücadele eden emekçiler başarılarını bu düzeyde sürdürülen bir mücadele ile sağlamışlardır. Dolayısıyla bugün yapılması gereken bu düzeyde bir mücadeleye hazırlanmak; safları toplamak, emekçi ordularını oluşturmak için yoğun bir seferberliğe geçmektir. Bu görevleri sendika yönetimlerine havale etmek, onların zayıflıkları da hesaba katıldığında yenilgiyi şimdiden kabul etmek anlamına gelir. Yapılması gereken bu konuda adım atmak isteyen her emekçinin sorumluluğu üstlenmesi ve işyerimizden başlayarak birleşik bir inisiyatifi örmektir.

Elbette bundan sendika yönetimlerini hiçe saymak ve onların harekete geçmesini beklememek anlamı çıkarılmamalıdır. Biz emekçiler ne kadar inisiyatifli ve örgütlü olursak, ayrıca ne istediğimizi tüm açıklığıyla ortaya koyar takipçisi olursak sendika yönetimlerini de o denli harekete geçirir; mücadelenin kendilerine yüklediği sorumlulukları yerine getirmek zorunda bırakabiliriz.

Öyleyse haydi görev başına, kölelik yasasını çöpe atmaya!

Yeni bir eğitim dönemine saldırılar altında başladık

Emperyalist güçler ve uşak takımı eğitim hizmetini kendi istemleri doğrultusunda şekillendirmeye devam etmektedir. Yeni denilen 11 yıllık uygulama (4 yıllık lise eğitimi) bir taraftan geniş işçi–emekçi kesime şirin gösterilmek isteniyor. Diğer taraftan yeni müfredat programları ile değiştirilen ders kitapları aracılığı ile kendi yandaşlarına kâr alanları yaratıyorlar.

TV kanallarında, "ilköğretim ders kitapları okulun açıldığı gün öğrencilere dağıtılacak (ders kitaplarının içeriği tam da istenilen insan tipinin yaratılması için oluşturulmuş), hiçbir eksiğimiz yok, tüm işler planlandığı gibi yürümektedir" safsatası 70 milyona yutturulmak isteniyor. Ancak ne tür yalanlar söylenirse söylensin eğitim emekçileri neyin ne olduğunu gayet iyi biliyor. Eğitim emekçisi, kimi yerde sayısı 100'e varan öğrenciye ders anlatımının zorluğunu, kitapsız okula gelen öğrencisine ne yapacağını, ücretli ve kısmi sözleşmeli çalışan meslektaşına nasıl davranacağını, ayakkabısı yırtık gelen öğrencisinden uçurtma malzemesini nasıl isteyeceğinin zorluğunu, akşam yiyecek ekmeği olmayan öğrencisine yarın fotokopi parası getireceksin demenin ağırlığını taşıyor. Bu yıl işinin daha zor olduğunu da biliyor.

Evet dostlar, yeni eğitim-öğretim yılı özelleştirme ve taşeronlaştırmanın gölgesinde başlamış bulunuyor. Öğrencilerden toplanan katkı payları, kayıt paraları ve zorunlu bağışlarla yapılan genel hizmetler ve temizlik hizmetleri (ki daha önceleri hizmetli memurlar tarafından yapılıyordu) taşeron firmalara sözleşmeli olarak yaptırılmaktadır. Son iki yıldır sadece bilgisayar ve İngilizce branşlarında sözleşmeli öğretmen çalıştıran MEB bu yıl tüm branşlarda kendilerinin tek taraflı hazırladıkları sözleşmelerle (10 aylık) 20 bin eğitim emekçisini göreve almıştır. Elbette ücretlerin düşük oluşu eğitim maliyetini düşürmektedir.

2005-2006 eğitim-öğretim yılının başında, bir taraftan kayıt parası soygunu devam ederken diğer taraftan eğitim emekçileri apoletlendirme kıskacı, esnek ve performansa dayalı ücretlendirme yoluyla fiilen sözleşmelilik dayatmasıyla baskı altına alınmıştır.

Tüm bunlar iMF ve DB patentli olup sistemin emekçilere dayattığı yaşamın ne olduğunu anlatmaktadır. Eğitim maliyetini düşürmeyi ve "gözlerimi kaparım görevimi yaparım" mantığıyla niteliksiz, kişiliksiz, apolitik bireyler yetiştirmeyi amaçlayan sermaye iktidarı saldırılarını her zamankinden daha arsızca yaşama geçirme telaşı içindedir.

Hem öğrenciler, hem aileleri ve hem de eğitim emekçilerini hedef alan saldırılara karşı ortak mücadele örgütlenmedikçe daha zor günler bizi bekliyor. Mücadele etmedikçe herkese parasız, bilimsel ve anadilde eğitim yapabilmenin olanağı yoktur. Öğrencileri müşteri öğretmenleri ise köle haline getirmeye çalışan İMF ve uşak takımının geri adım atması ancak ve ancak birleşik mücadele ile mümkündür.

Gün parasız, demokratik, bilimsel ve anadilde eğitim talebini yükseltmenin, sözleşmeli öğretmen olmayacağım demenin ve takılmaya çalışılan apoletleri söküp atma günüdür.

Adana'dan bir eğitim emekçisi

Yeni eğitim dönemi başlarken sorunlar ve görevler

2005-2006 eğitim ve öğretim yılı çığ gibi büyümüş sorunlarla başladı. Çocukların heyecanla kalemlerini seçtiği, velilerin mutlulukla çarşı pazar gezdiği, öğretmenlerin umutla öğrencilerini beklediği bir Eylül ayı çok çok eskilerde, anılarda kaldı artık.

Açlık sınırı altında yaşayan, işsiz ya da güvencesiz çalışan emekçiler devlet okullarının kapısına geldiğinde kayıt parası, pul parası, fotokopi parası vb. parası... Kısaca veli, haracını ödemeden çocuklarıyla beraber içeri giremiyor. Bu özelleştirmeye dönük uygulamalar uzun yıllardır adım adım devam etmektedir. Devlet velilere bir müşteri, eğitime meta gözüyle bakmaktadır.

Şu anda DİE rakamlarıyla 3200 okula, 96 bin yeni dersliğe gereksinim var. Bu fiziki koşulların yerine getirilmemesi nedeni ile sınıflar daha da kalabalık hale geldi. Öğretmen başına düşen öğrenci sayısı 50'li rakamlara ulaştı. Zaten aksak yürüyen eğitimin niteliği tümden yokolacak.

Sıkış pıkış sıralarda oturulan, fiziki koşulların tamamen yetersiz olduğu okullara çocuğunuzu haraç ödeyerek yerleştirseniz bile sorun bitmiyor. Bu çocukları eğitecek öğretmen bulunamıyor. 110 bin öğretmen açığı tüm gerçekliği ile karşımızda duruyor. Devlet anayasasında belirttiği zorunlu eğitimi gerçekleştirecek öğretmen atamalarını yapmamakta kararlı. 110 bin öğretmene ödeyeceği ücreti Tüpraş ve Seydişehir'de olduğu gibi sermayeye peşkeş çekmekte, yeni zenginler yaratmakta kullanacak.

Devlet, özelleştirmenin önünü iyice açmak için bugüne kadar hiç görülmemiş biçimde 20 bin sözleşmeli personel alarak yeni sorunların altına imza attı. Sanki okullardaki öğrenciler toplanacak tarım ürünü, sözleşmeliler de mevsimlik işçidir. Emekçi halkın çocuklarını, kağıt parçası gibi gören anlayış eğitim emekçilerini de köle olarak görmektedir. Yeni hazırlanan personel yasası köleliğin diğer adıdır.

MEB yeni eğitim-öğretim yılında müfredat değişikliğine giderek sözde eğitimi çağdaş hale getireceğini iddia etmektedir. Buna karşılık eğitim emekçileri hala kitapları görmemiş, müfredatı okumamış, ne yapacağını bilmez durumdadır. Müfredat eskinin cilanarak yeniden pazarlanmasından öteye geçmiyor. Düzen toplumsal yarardan çok, bireysel yararı öne çıkaran, bireyciliği-benciliği öven ve teşvik eden, etliye sütlüye karışmayan bireylerin yetişmesini amaçlıyor.

Bir dizi sorunun yanısıra hiç eğitim görmemiş, okulla tanışmamış bir milyon çocuktan kim söz edecek? Kara gözleriyle, tatlı gülüşleriyle umutlarımız olan bir milyon çocuktan bahsediyoruz. Bu çocuklar acaba eğitim sorununun birer parçası değiller mi?

Her alanda olduğu gibi eğitimde de tam bir eşitsizliğin hakim olduğu günümüzde sermayedarlar kendilerine özel ve teknolojiyle donatılmış okullar açıyorlar.

Eğitimde eşitsizlik sıralamasında dünya birincisiyiz. İller ve bölgeler arasındaki eğitimde eşitsilik oldukça fazla. Tüm bu eşitsizlikler yetmezmiş gibi bir de ÖSS sınavıyla gençlerimizin geleceğini belirlemeye çalışıyorlar. Bu eşitsizlik üzerine kurulu sistem ancak milyonlarca işsiz ordusu yaratabilir.

Eğitim alanında en örgütlü sendika olan Eğitim-Sen ise suskun durumdadır. Sınıfsal ve tarihsel sorumluluğundan kaçarak hem genel olarak hem de eğitimde yaşanan sorunların daha da derinleşmesini izlemektedir.

Eğitimde bunca sorun yaşanırken, devlet insanları gözetlemek amacıyla sokaklara kamera sistemleri kurmaya, hakkını arayanların üzerine salmak için panzer almaya, silahlanmaya, örgütsüzleştirmek, sindirmek ve yalnızlaştırmak amacıyla F tipi cezaevleri yapmaya bütçe ayırmakta, para bulmakta zorlanmıyor.

Vahşi kapitalizmin yarattığı çarpık ve çelişkilerle dolu sorunlara çözüm getirmesi beklenemez. Kaldı ki eğitim, sorunlar yumağının sadece bir parçasıdır. Çözüm sınıfsal bir bakış ve birleşik sınıf mücadelesinden geçmektedir. Bu tarihsel sorumluluk sömürüsüz bir dünya isteyen herkesin omzundadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

Eğitim-Sen'de sözde kaptanlar gemiden ilk kaçanlar oldu...

Eğitim emekçilerini birlik ve dayanışma ruhuyla mücadele değerlerine sahip çıkmaya çağırıyoruz!

Eğitim-Sen'in kapatılma sürecinde, kapatmaya gerekçe yapılan maddenin tüzükten çıkarılmasının ardından gözler 27 Ekim tarihinde yapılacak duruşmaya çevrildi.

Tüzük değişikliğinin mahkemenin kararında ne kadar etkili olacağını duruşma günü geldiğinde göreceğiz. Fakat "sızan" bilgilere bakılırsa sendika yönetimi tüzük değişikliğiyle de kalmayıp tam anlamıyla teslim bayrağını çekmiş ve yeni bir sendika kurma yoluna gitmiş. Bu yeni sendikanın kuruluş işlemleri tüzük kurultayından önce tamamlanmış ve Eğitim-Sen üyelerine en küçük bir bilgi dahi vermeye gerek duyulmadan, dahası tam bir gizlilikle yakın zamana kadar saklanmış. Artık bugünlerde yeni bir sendikanın kurulduğu ağızdan ağza dolaşırken dahi yönetimden en küçük bir ses çıkmamaktadır.

Bitmedi. Yine "sızan bilgiler"e bakılırsa yönetimi paylaşan anlayışlardan "Sendikal Birlik" ise, diğer bileşenlerin kurduğu bu sendikada yeralmayarak yeni bir sendika kurmak yoluna gitmiş. Yani anlaşılıyor ki, sendikal yönetim kendi içerisinde bölünmüş ve Eğitim-Sen'in mirasını paylaşma uğruna bir kavgaya tutuşmuş. Doğrusu budur. Zira bugüne kadar Eğitim-Sen yönetimini paylaşan ve sendikal politikalarda öze dair ayrılıkları olmayan bu anlayışların şimdi bu zor günde ve henüz Eğitim-Sen yaşıyorken böylesi bir bölüşüm kavgası içerisine girmelerinin başka bir anlamı olamaz.

Durum bu iken yönetimin sendikanın kapatılmasına yönelik mücadele beyanlarının herhangi bir kıymeti ve inandırıcılığı olabilir mi? Elbette yok. Ama onların sendikal anlayışının özü ve özeti de budur. Bu sendikal anlayış, sendikal mücadeleyi devlet icazetinde orta oyunundan ibaret görmekte ve kamu emekçilerinin çıkarları yerine bu oyunun aktörü olmayı seçmektedir.

Elbette durum bu haliyle ortaya çıktıktan sonra bu anlayışların yeni bir sendikanın gizlice kurulmuş olmasını nasıl gerekçelendireceklerini tahmin ediyoruz. Diyecekler ki, yeni sendika, sendikanın kapatılması halinde boşlukta kalmamak için kurulmuştur; biz yönetim olarak her türlü ihtimali düşünmek ve önlemlerimizi almak durumundayız. Yani bu davranış, yöneticiliğin bir gereğidir vb.

Tabii ki, her mücadele zafer kadar yenilgi ihtimalini de içerisinde barındırır. Yönetici düzeydeki bir organın sadece o anki mücadelenin ihtiyaçlarını değil, olası yenilginin tüm sonuçlarını dikkate alarak bir takım önlemlere başvurması doğaldır. Hatta bu önlemleri alırken saflarda bir bozgun havası olmaması için gizlemesi de uygun olabilir. Ama Eğitim-Sen yönetiminin yaptığı bu mudur? Değildir. Çünkü

birincisi, yönetim sendikanın kapatılmasını engelleyecek bir irade ve mücadele gücü ortaya koymamış, dahası tüzük değişikliğinde olduğu gibi erken bir tarihte yelkenleri aşağıya indirmiştir. İkincisi böyle yapmakla saflarda tam bir bozguna yolaçmış, düşmanlarını yüreklendirmişlerdir. Bir diğeri, devletin bildiği ve gizlemenin neredeyse imkansız olduğu koşullarda bu düzeyde bir gizlilik komediden de öte bir maskaralık örneği olur.

Açıktır ki, Eğitim-Sen yönetimi kaptan köşkünde oturmanın ahlaki sorumluluğunu yerine getirmekten dahi uzak durmuştur. Çünkü gemi batırılırken gemiyi en son terketmesi gerekenler ilk kaçanlar olmuştur. Böyle bir durumda yolcuların kendilerini takip edeceğini sanıyorlarsa fena halde yanılmaktadırlar. Çünkü şu yakın dönemdeki pratikleri ve ayrıca bahse konu son tutumları nedeniyle eğitim emekçileri büyük bir küskünlük ve güvensizlik içerisindedirler. Böyle bir durumda Eğitim-Sen'den geriye yeni ve ciddiye alınır bir sendikanın çıkması dahi mümkün görünmemektedir.

Elbette bu durum eğitim emekçileri açısından son derece üzücü ve aynı ölçüde büyük bir öfke nedenidir. Ama bu, eğitim emekçilerinin kaderlerine razı olacakları anlamına gelmemelidir. Değerlerine ve onurlarına sahip çıkan eğitim emekçileri, gemiyi terkeden sözde kaptanlara inanmayacak ve arkasından da gitmeyecektir; fakat birliğinin ve değerlerinin çöpe atılmasına da izin vermeyeceklerdir. Bunun için öncelikle Eğitim-Sen'e sonuna kadar sahip çıkacaklardır. Mahkemeler ne derse desin - kaptan köşkünde oturanlar soluğu nerede alırlarsa alsınlar- sendikalarını kolayından teslim etmeyeceklerdir. İşte bu tutum ne kadar birlik ve dayanışma içerisinde geliştirilirse, Eğitim-Sen ruhu ve eğitim emekçilerinin birliği de o denli yaşatılacak; böylelikle sendika olmanın tüzük-sendika binası değil öncelikle bir amaç ve mücadele birliği olduğu gösterilecektir.

Sonuç olarak mevcut durum karşısında Sosyalist Kamu Emekçileri'nin tutumu budur. Sosyalist Kamu Emekçileri bu tutuma bağlı olarak, tüm onurlu kamu emekçilerini harekete geçerek sendikalarına ve mücadele değerlerine sahip çıkmaya, bu temelde birlik ve dayanışma ruhunu örmeye çağırmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

İzmir Eğitim Sen 1 No'lu Şube Yönetim Kurulu'nun birlik çağrısı;

Eğitim-Sen Şubeleri'ne;

Fiili ve meşru mücadele geleneği ile varettiğimiz sendikamız Eğitim-Sen sıkıntılı bir süreç içindedir. Gelinen noktada Eğitim-Sen'in içinde bulunduğu durum mücadeleci geleneğimize, örgütsel bütünlüğümüze ve demokrasi anlayışımıza uygun değildir.

15 yıllık sendikal mücadelemizin önemli bir bileşeni olan ve bugüne kadar hukuksal açıdan herhangi bir sorun oluşturmayan anadil öğrenimine ilişkin tüzük maddesi son süreçte Eğitim Sen'in kapatılması girişiminin gerekçesi haline gelmiştir.

MYK'nın bu süreçte geliştirdiği mücadele hattı ne yazık ki hukuki zeminde kapatılma tehlikesini ortadan kaldırmadığı gibi örgütsel bütünlüğün korunmasını da sağlayamamıştır.

Vurup geçme mantığı ile "ben yaptım oldu" anlayışı ile örgütü yönetmeye çalışanlar öngörüsüz ve grupçu yaklaşımları ile örgütü kargaşaya sürüklemişlerdir.

Eğitim-Sen MYK'sının Eğitim-Sen üyelerinden saklayacağı hiçbir şey olamayacağı inancında olan bizler, örgütsel bütünlüğü korumaya, tüm üyeleri süreç hakkında bilgilendirmeye ve Eğitim-Sen olarak varlığımızı koruyup sürdürmeye dönük mücadele hattımızın tartışılacağı bir zemin oluşturulması için çağrı yapıyoruz.

Gelinen sürecin asıl sorumlusu olan, üstelik kapatılma dava gerekçesi ile gizli saklı sendika (EBS-Eğitim Bilim Çalışanları Sendikası) kurulmasının mimarı olan Eğitim-Sen MYK derhal istifa etmelidir. Bununla birlikte merkeziyetçi, basiretsiz ve anti demokratik bir anlayışta örgütü yönetmeye kalkışan MYK'da temsil edilen dar grupçu anlayışları da Eğitim-Sen üyeleri karşısında özeleştiri vermeye ve dar grupçu anlayıştan vazgeçmeye çağırıyoruz.

Yaşasın Eğitim-Sen!

Yaşasın Eğitim-Sen'in mücadele geleneği!

Mahir Ulus (Şube Başkanı),
Yusuf Altun (Şube Sekreteri),
Mahir Artıktay (Mali Sekreter),
Müjdat Çalış (Örgütlenme Sekreteri),
Jale Gündüzkanat (TİS Sekreteri),
Aynur Hacıoğlu (Kadın Sekreteri)

Toplu görüşme oyunu sona erdi!

1 Ağustos'ta başlayan toplu görüşme süreci 30 Ağustos'ta sona erdi. Görüşme sonrası varılan mutabakat metnine Kamu-Sen ve Memur-Sen imza atarken, KESK şerh koyarak Uzlaştırma Kurulu'na başvurdu. Uzlaştırma Kurulu KESK'in talebini reddederek mutabakat metnine onay verdi. Böylelikle bir kez daha Uzlaştırma Kurulu'nun devletin ve hükümetin çıkarlarını gözeten bir kurum olduğu açığa çıktı.

Hem toplu görüşme öncesi hem de görüşmeler sürerken AKP hükümeti tarafından sürecin tiyatro oyununa çevrildiğini en yetkili ağızlardan dillendiren KESK, bu tespite rağmen görüşmelere katılmış ve "önemli" bir figüran işlevi görmüştür. Hatta Kamu-Sen ve Memur-Sen'e mücadeleyi birlikte örme çağrısında bulunmuştur. Görüşmeler sonlandırılırken hükümet, önden açıkladığı zammı az bulan sendikalarla alay edercesine zammı bu oranın da altında belirlemiştir. Öncelikli gündem maddelerinden personel rejimi, sözleşmeli personel uygulaması, grevli toplu sözleşmeli sendika talebi ise salt ağızlarda sakız işlevi görmüştür. Görüşme sürecinin kendisi tam anlamıyla masaya sıkıştırılmıştır. Bu koşullarda İMF direktifleri doğrultusunda davranan AKP hükümeti pervasız davranmış, kamu emekçilerinin taleplerini hiçe saymıştır.

Kamu emekçileri nezdinde görüşmelerin herhangi bir önemi ve anlamı kalmamıştır. Görüşmeler kamu emekçilerinin onayı alınarak, emekçilerin İMF politikalarına mahkum edildiği bir mekanizmaya dönüşmüştür. Dahası sendikalar masaya oturtularak, sokaklar kamu emekçilerine kapatılmıştır.

KESK ise bağımsız bir hat izleyememiştir. Kamu emekçilerini oyalamak amacıyla sahnelenen bu oyuna katılmaması gerekirken, oyunun bir parçası haline gelmiştir. Masada değil, işyerlerinde, alanlarda çözüm bulması gerekirken bundan mümkün olduğunca kaçmıştır. Toplu görüşme öncesi dostlar alışverişte görsün amacıyla yayınlanan eylem takvimi ise tek kelimeyle fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Bu koşullar altında devletin KESK'i karşısında bir güç olarak görmesi de mümkün olmamıştır. Özetle, görüşme sürecinin kendisi kamu emekçileri hareketini atalete sürüklemek için kullanılan önemli bir araca dönüşmüştür ve KESK bunun parçası olmuştur.

Toplu görüşme süreci üzerinden net olarak ortaya çıkan gerçek şudur: Masaya oturarak, pazarlık yaparak herhangi bir hak alınmayacağı gibi varolanlar da korunamaz. Neo-liberal saldırı dalgası tüm örgütlülükleri yıkmak için harekete geçmişken, tüm politikalara "vahşi" kapitalizmin yasaları egemen iken masadan çözüm beklenemez. Çözüm hak kazanana kadar mücadelededir.

KESK Danışma Kurulu toplandı...

Hareketin ihtiyacına yanıt vermek kaygısından uzak bir salon toplantısı!

Toplu görüşmelerin hemen ardından 10 Eylül'de KESK Danışma Kurulu Ankara'da toplanarak KESK'i ve son süreci değerlendirdi. Toplantının asıl gündem maddesi olması gereken saldırı yasaları, toplu görüşmede takınılan tutum, icazetçi yönetim anlayışı bir kenara bırakılarak KESK'i arka bahçeleri olarak gören reformist hareketlerin gündemleri, masaya yatırıldı ve uzun tartışmalara konu edildi.

Danışma Kurulu yoğun bir saldırı dalgası öncesine rastlamasına rağmen ne mücadele programı belirlendi, ne de önümüzdeki döneme ışık tutacak politikalar üzerine doyurucu tartışmalar yaşandı. Bir toplantı daha yapıldı ve tutanaklara geçirildi, hepsi bu!

Kamu emekçileri hareketinin icazetçi tutumların etkisinden kurtulması için bugün yapılması gereken işyerlerine dayanan taban inisiyatiflerini oluşturmaktır.

Emek Platformu'nda değişen bir şey yok...

İhanete devam!

Özelleştirme saldırısı bütün hızıyla sürüyor. Diğer yandan meclis açılır açılmaz Sosyal Güvenlik Reformu ve Kamu Personel Kanunu başta olmak üzere kapsamlı saldırı yasalarının çıkartılması için de hazırlıklar devam ediyor. Kısacası sermaye hem özelleştirme hem de sosyal hakların gaspı alanlarında işçi ve emekçiler için ağır sonuçlar doğuracağı açık olan ciddi adımlar atıyor.

Saldırıda en kritik aşamaya gelinmiş olmasına rağmen özelleştirmeye karşı birleşik mücadelenin örgütlenmesi noktasında hala anlamlı bir mesafe alınabilmiş değil. Özelleştirme saldırısını püskürtmenin ancak birleşik mücadeleyle mümkün olabileceği genel kabul gören bir fikir olmasına rağmen halihazırda bu konuda atılmış ileri adımlar yok. Bu koşullarda gerçekleştirilen Emek Platformu toplantısı, birleşik mücadelenin örgütlenmesi ve özelleştirme saldırısının püskürtülmesi noktasında sendikal ihanet çetelerinden beklenti içinde olmanın herhangi bir karşılığı olmadığını bir kere daha gösterdi.

Emek Platformu toplantısı

19 Eylül günü yapılan Emek Platformu toplantısından da özelleştirme karşıtı mücadeleyle ilgili kayda değer bir sonuç çıkmadı. Özelleştirme saldırısından ziyade Emek Platformu'nun bundan sonraki durumunun konuşulduğu toplantıda oybirliğiyle platformun devam ettirilmesine, üye kurumların başkanlarının her ay toplanmasına ve çoktandır çalışmayan teknik komitelere işlerlik kazandırılmasına karar verildi.

Emek Platformu'nun kendi iç sorunları dışında ağırlıklı olarak tartıştığı konu ise Sosyal Güvenlik Reformu oldu. Gündemdeki özelleştirme saldırısına karşı acil mücadele görevlerinin üstünden ustalıkla atlayan platform, Ekim ayında meclise gelmesi beklenen Sosyal Güvenlik Reformu'na karşı "en sert, en radikal eylemlerin yapılmasına" karar verdi.

Emek Platformu'nun "en sert, en radikal" eylemlerinin nasıl olduğunu geçen yıl Sosyal Güvenlik Reformu'nun ilk adımı olarak gündeme getirilen SSK hastanelerinin devri konusunda yaptıklarından hatırlıyoruz. Bunun anlamı şu; Emek Platformu, özelleştirme saldırısına karşı mücadele görevlerinden kaçmak, bugüne kadar engel olmak için parmağını dahi oynatmadığı Sosyal Güvenlik Reformu'nu kasıtlı olarak gündeme taşımaktadır. Oysa önümüzdeki aylarda meclise gelecek Sosyal Güvenlik Reformu'na karşı "en sert" mücadeleyi örgütlemenin yolu, sınıf ve emekçi hareketinin bugün gündemde olan özelleştirme saldırısına karşı ciddi bir direnç gösterebilmesinden geçmektedir. Özelleştirme saldırısına direnmek anlamında ciddi bir çaba ortaya koymayanların, gerekli mücadeleyi örgütlemeyenlerin Sosyal Güvenlik Reformu saldırısına direnme adına söylediklerinin hiçbir samimiyeti yoktur. Emek Platformu bu açıklamayla özelleştirme saldırısına karşı hiçbir şey yapmayacağını ilan etmiş, saldırının hedefindeki işçi ve emekçileri bir kez daha yüzüstü bırakmıştır.

İşin aslına bakılırsa, sendika ağalarının asıl gündemi özelleştirmeler olmadığı gibi Sosyal Güvenlik Reformu saldırısına karşı mücadeleye hazırlanmak da değildir. Toplantıda konuşulan fakat açıklamalarda fazla öne çıkartılmayan "AB ile müzakere sürecindeki tavır" konusu bu ihanet çetelerinin gerçek gündemidir. Onları şu süreçte sınıfın karşı karşıya olduğu saldırılar değil, 3 Ekim'de başlayan AB ile müzakere süreci ilgilendirmektedir. Önümüzdeki günlerde işin bu yanı çok daha açık bir şekilde görülecektir.

Bekleyecek zaman yok!

Sürekli vurguladığımız gibi özelleştirme saldırısında kritik bir aşamaya gelinmiştir. Özelleştirmeye karşı birleşik mücadelenin örgütlenmesi için kaybedilecek zaman kalmamıştır.

Türk-İş yönetiminden, diğer konfederasyonlardan ya da Emek Platformu'ndan mücadeleyi geliştirmek adına bir şeyler beklemenin ise şu aşamadan sonra hiçbir anlamı yoktur. Onlar, bu mücadelede kimin safında olduklarını SEKA ve Seydişehir'de göstermişlerdir. Son süreçte gerçekleştirilen toplantılarda sergiledikleri oyalamacı tutum ihanet çetelerinin gerçek yüzlerini bir kez daha ortaya sermiştir.

Saldırının doğrudan muhatabı olan işletmelerdeki öncü işçiler, emekçiler ve mücadeleden yana tutum alma iddiasındaki sendikacılar için geriye bir tek yol kalmaktadır; sınıfın kendi gücüne güvenmek, saldırıya karşı dişe diş bir mücadeleyi tabanda örgütlemek. Farklı sektörler arasındaki birleşik mücadeleyi de gene tabana dayalı örgütlenmeler üzerinden gerçekleştirmek.

Sınıf güçlerini birleştirmenin yolu güçlü direnç noktaları yaratmaktan geçmektedir. SEKA bu konuda bir örnektir. SEKA'nın gittiği yoldan gitmek, fakat düştüğü yanlışlara düşmemek, özelleştirmeye karşı mücadelenin de, bundan sonraki saldırılara karşı koyabilme yeteneği kazanmanın da tek yoludur.

Sendikalar, düzen sendikacılığı ve sınıf sendikacılığı

İşçi sınıfının çıkarlarını savunma ve korumada önemli bir yer tutan sendikalar sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak doğmuştur. İşçi sınıfının kapitalistlere karşı mücadele aracı olan sendikalar işçi sınıfının uzun mücadeleleri sonucu kazandığı önemli mevzilerden biridir. Sendikaların temel işlevi, işçi-emekçilerin ekonomik demokratik hak ve özgürlüklerini korumak ve geliştirmektir.

Sendikalar başlangıçta işçi sınıfının savunma ve yardımlaşma örgütleri olarak ortaya çıktılar. İşçilerin insanca yaşayabilmek için sermayeye karşı yürüttükleri mücadelede ayrı bir sınıf olduklarının bilincine varmaları, beraberinde değişik kapitalist işletmelerde kurulan örgütlerin iş kolunu kapsayacak biçimde yaygınlaşmasını sağladı. Bu gelişme birliklerin oluşmasına, bu birliklerin merkezileşmesiyle de konfederasyonların doğmasına neden oldu. Sendikal örgütlenme ve toplu sözleşme hakkının elde edilmesiyle işçiler ücretlerinin belirlenmesinde ve diğer sosyal hakların kazanılmasında etkili hale geldiler.

Özellikle 19. yüzyılda vahşi kapitalizmin ağır sömürü ve çalışma koşullarına karşı işçi sınıfının sendikalaşma hareketindeki büyük atılım, işçi sınıfının ilerlemesine ciddi katkılar sunmuş, dağınık ve güçsüz durumda bulunan işçileri toparlamış ve ilk sınıf gruplaşmalarını sağlamıştır. Bunu gören burjuvazi başlangıçta sendikaları yasaklama yoluna gitmiş işçi sınıfının direnişiyle karşılaşınca kabul etmek zorunda kalmıştır. Yasaklayarak yokedemediği sınıf örgütlenmelerini değişik yol ve yöntemleri kullanarak etkisizleştirmeye, denetimi altına almaya çalışmıştır.

Bugün ise burjuvazinin dünya çapında bu konuda ciddi başarılar elde ettiğini söylemek mümkündür.

Peki burjuvazi bu başarısını neye borçludur?

Çok sayıda nedene bağlı olmakla beraber sınıf hareketinin daha başlangıç dönemlerinde sendikaların kendine özgü konumu ve işlevinden kaynaklanan bir takım eğilimleri burada önemli bir neden olarak belirtebiliriz. Bu eğilimlerden bazıları şunlardır:

* Ekonomik mücadelenin politik mücadeleden koparılması,

* Gündelik mücadelenin temel sınıf çıkarları ve devrimci sınıf mücadelesinden koparılması

* Sömürüyü sınırlama mücadelesinin sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesinden koparılması.

Sürecin ilerlemesiyle burjuvazinin başarısında en

büyük rolü oynayan etkenlerden bir diğeri "sendika bürokrasisi"dir. Bürokratik yapılanmanın kök salmasıyla sendikalar sermaye düzenine hizmet eden örgütler haline dönüştü.

Öncelikle sendikalar bünyesinde ayrıcalıklı bir bürokratik yönetim kastı ortaya çıkmış ardından işçi sınıfının ayrıcalıklı kesimini oluşturan bu burjuvalaşmış işçi tabakası (işçi aristokrasisi) burjuvazi için en önemli sosyal dayanak halini almıştır. Bu süreç zamanla sendikaları sermaye sınıfının ve kapitalist devletin uzantısı aygıtlar haline getirmiştir.

Tarihsel geçmişlerinde işçi sınıfının en geri, bilinçsiz ve örgütsüz kesimlerinin ilk sınıfsal uyanışlarını, işçi kitlelerinin ilk eğitimlerini sağlayan, onların birliğini ve örgütlenmesini geliştirmeye hizmet edip daha ileri mücadelelere hazırlayan sendikalar; özellikle son elli yıl içinde dünya çapında büyük saldırılarla karşı karşıya kalmış, olumsuz değişim ve dönüşümler geçirmiştir.

Burjuvazi bugün işçi sınıfına tarihin en ağır sömürü koşullarını ve çalışma ortamını dayatırken bir yandan da sınıfı örgütsüzleştirme, güçten düşürme ve etkisizleştirme saldırısı sürdürüyor. Düne kadar sorunu sendikaları denetim altında tutmak olarak gören burjuvazi, gelinen yerde sendikal örgütlenmenin kendisini yük sayıyor ve olanaklı olduğunca tasfiyeye yöneliyor. Çünkü bugün işçi sınıfı geri ve dağınık bir durumda bulunuyor. Bugün sendikal bürokrasi aracılığı ile bizim sınıf örgütlerimiz amaçlarından uzaklaştırılmış, tahrip edilmiştir.

Ancak herşeye rağmen sendikalarımızı bu durumdan kurtarmak, içinde bulunduğu geri noktadan çıkartıp gerçek anlamda sınıfın örgütlenme ve mücadele araçları haline getirmek elimizdedir. Unutmamalıyız ki bugün sendikalar bürokrasinin elindeyse bunda en büyük pay üzerlerine düşen görevleri yerine getirmeyen-getiremeyen öncü, devrimci işçi ve emekçilere aittir. Sınıfın gerçek temsilcileri yerlerini dolduramadığı sürece de sendikal bürokrasinin sermayeye hizmette kusur etmeyeceği açıktır.

Bu temelde öncelikli görevin sendikalarımıza hakim düzen sendikacılığı (bugün en popüler versiyonu çağdaş sendikacılıktır) anlayışını yıkmak yerine sınıf sendikacılığı anlayışını hakim kılmak olduğu bilinmeli ve bu sorumlulukla hareket edilmelidir.

Çünkü ;

* **Çağdaş sendikacılık** anlayışı sendikaları sınıf mücadelesinde işçi sınıfının öz savunma örgütü olarak görmez, "sivil toplum örgütü" olarak tanımlar. Sermayenin çıkarları tüm hareket alanını ve mücadele tarzını belirler.

* **Çağdaş sendikacılık** sermaye ile emek arasındaki uzlaşmazlığı birbirine zıt iki sınıfın mücadelesi olarak görmez. Talepleri de sınıfın ihtiyaçlarından hareketle değil sermayenin verebilecekleri üzerinden formüle eder.

* **Çağdaş sendikacılık** anlayışının temelinde sermaye düzenine uyum, bu düzenin dışında başka bir alternatif olabileceğine, devrim ve sosyalizme inançsızlık yatmaktadır

Oysa;

Sınıf sendikacılığı, burjuva yasallığına ve bu yasaların sağlayacağı meşruluğa değil, sınıf mücadelesinin kendisine dayanır. Bu temelde devrimci bir mücadele programı oluşturur ve bu programın gereklerine uygun bir mücadele ve örgütlenme planı hazırlar ve buna göre davranır.

Sınıf sendikacılığı, sendikal demokrasi ve iç işleyiş planında "söz-yetki ve karar hakkı işçilere" ilkesinin gereklerine uygun bir örgütsel demokrasi ve iç işleyişi benimser, pratikte bunun gereklerini yerine getirir.

Bu doğrultuda, fabrika/işyeri temelinde oluşturulmuş ve sendika yönetimlerinden bağımsız komiteler aracılığıyla işçilerin karar ve denetim süreçlerine aktif olarak katılımını güvenceler. Bu katılım, sendika yönetimlerini gerektiğinde azletme, geri çağırma hakkını da kapsar.

Sınıf sendikacılığı, sendika yöneticilerinin sınıfa ekonomik ve sosyal açıdan yabancılaşmalarına zemin oluşturan profesyonel sendikacılık uygulamasını reddeder.

Sınıf sendikacılığı gündelik mücadele ve örgütlenmede sınıf mücadelesinin ilke ve yasalarını esas alır. İşçi sınıfının ve onun önderliğinde tüm ezilen yığınların gerçek kurtuluşunun sosyalizmde olacağı bilinciyle, gündelik ekonomik-sosyal ve siyasal hak mücadelesini işçi sınıfının sosyalizme ulaşacak nihai ve kesin eylemine hazırlanması hedefine bağlı kılar. Emperyalist düzen şartlarında ekonomik-sosyal ve siyasal nitelikteki kısmî haklar için verilecek mücadelede işçi sınıfının eylemli mücadelesine ve bu mücadelenin geçmiş deneyimlerine dayanır.

Bu çerçevede işçi sınıfının sermayeye ve emperyalizme karşı mücadelesinde en etkili silahı olan üretimden gelen gücünü etkili biçimde kullanılmasını savunur.

Sendikalar; bir bütün olarak sınıf çıkarları ve hedefleri için de mücadele etmek, bunun için de politik yaşamın tümüyle ilgilenmek, politik sorunların tümü karşısında işçi sınıfının devrimci tavrını takınmak zorundadırlar. Ancak böylece gerçek sınıf örgütleri haline gelebilirler.

Sendikalarımızı gerçek sınıf örgütleri ve mücadele araçları haline getirmek için görev başına!

Sendika bürokrasisine ve burjuvaziye karşı mücadeleyi yükseltmeye!

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

"Terörle mücadele" bahanesiyle temel hak ve özgürlükler gaspediliyor!

Ücretli kölelik düzeninde "terörle mücadele", başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere, düzeni tehdit eden toplumsal güçleri sindirmek, baskı altına almak ve yıldırmak için baskı ve zoru sınırsızca kullanmak demektir. Dolayısıyla "terörle mücadele yasaları" ülkeden ülkeye bazı farklılıklar gösterse de hepsi aynı amaca ve ortak bir öze sahiptir. Amaç sermaye düzenini korumak ve devamını sağlamaktır. Sermaye birikim sürecinin engelsizce işletilmesidir. İçeride işçi sınıfı ve emekçilerin kontrol altına alınması, dışta ise emperyalizmin hegemonyasının sağlamlaştırılması amaçlanmaktadır.

Sözkonusu yasaların ortak özelliklerinden biri; herhangi bir kişi ya da grubu veya bir kurumu değil tüm toplumu kapsamalarıdır. Diğer ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de gündeme getirilen "Terörle Mücadele Yasası" sermaye düzenine muhalif herkesi cezalandırmayı hedeflemektedir.

"Terörle mücadele" demek işçi sınıfını yıldırmak, sindirmek, baskı altına almak demektir. Çünkü; işçi ve emekçilerin örgütlenmesi, birleşmesi, örgütlü bir güç olarak alana çıkması, hele hele greve gitmesi, sermaye düzenini tehdit eden eylem biçimleridir. Dolayısıyla sermaye devletinin işçi-emekçilerin ekonomik-demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini "terörist" eylem olarak nitelemesinin önünde hiçbir engel yoktur. Zaten şimdiye kadar yaşanan pratik bunu defalarca doğrulamıştır.

Bu nedenle işçi ve emekçilerin eylemlerini ve eylem alanlarını yasaklıyor, en doğal hak arayışı olan eylemlere de gazla bombalarıyla saldırıyor. Uzağa gitmeye de gerek yok. Kolluk güçleri toplu görüşme sürecinde yapılan basın açıklamasında KESK üyelerine saldırarak meşru bir hakkın kullanılmasını engellemeye çalışmıştır. Emekçiler tam bir keyfilikle terörist ilan edilebiliyor, sendikal örgütlenmeleri hedef gösterilebiliyor. Grev ve sendikal haklara yönelik kısıtlamalar getiriliyor.

İşçi-emekçiler; en ufak bir hak arayışı mücadelesinde devleti karşısında görmüştür hep. Yasal grevlerinde, fabrika direnişlerinde devletin şiddetiyle (gaz bombaları, dipçiği, panzeriyle) karşı karşıya kalmıştır. İnsanca yaşayabilecek bir ücret isteyen işçi ve emekçi, parasız eğitim isteyen öğrenci, çocuğunun gözaltında kaybedilmesini istemeyen anneler vb. rahatlıkla terörist ilan edilebilmektedir.

Sosyal yıkım politikalarının işçi emekçilerin öfkesini arttırdığını, özelleştirme karşıtı tepkinin yoğunlaştığını, emperyalizmle uşaklık ilişkilerinin işçi ve emekçileri rahatsız ettiğini gören sermaye devleti bu tepkilerin militan bir biçim kazanmasından korkuyor. Gelişebilecek bir işçi-emekçi mücadelesinin önünü kesmek amacıyla "Terörle Mücadele Yasası"nı daha da ağırlaştırarak bir an önce çıkarmak istiyor.

Yasada yeralan hükümlere baktığımızda bu saldırının boyutunu daha açık görürüz. Yaşama hakkından seyahat etme hakkına, düşünceyi ifade etme özgürlüğüne kadar her alana müdahale sözkonusu. Yasa taslağı "önleyici tedbirler" adı altında kişi hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırıyor.

Kişinin bölgesel veya yerel olarak, belirli zaman dilimi içerisinde kalmak koşuluyla, bir yerleşim yerinde veya bir yerde bulunmasını engelliyor. Belli bir bölgeye giriş ve çıkışı ile seyahati kısıtlıyor. Pasaport, sürücü belgesi ve buna benzer her türlü belgeye geçici olarak el konulmasını ön görüyor.

Kişiler hakkında suç soruşturma ve kovuşturmasında kullanılması koşuluyla fiziki kimliğini belirlemeye yarayacak fotoğraf, parmak izi veya DNA örneğinin alınmasının önünü açıyor. Gözaltı süresini 15 güne çıkarıyor vb.

Özetle bu yasa sermaye düzeninin kendine muhalif tüm güçlere bir savaş ilanıdır.

TMY dahil bize yöneltilen diğer saldırı yasalarını püskürtebilmek için mücadeleye sarılmaktan, birleşik örgütlenmekten başka bir seçeneğimiz yoktur.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

Fiyatı: 500.000 TL * **Sayı:** 9 * Ekim 2005 * **Yayıncı:** EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * **Sahibi ve S. Y. İşl. M.:** Gülcan CEYRAN * **Baskı :** Özdemir Matbaacılık İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No. 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993